

řízenímu politickému úřadu k rozhodnutí, který také o něm výměrem ze dne 4. dubna 1921 č. 30 rozhodl. Na tomto, později teprve nejvyšším správním soudem pro nezákonnost zrušeném rozhodnutí okresní politické správy nelze přičítati obci vůbec nějaké zavinění, byť by i zábor její v č. n. e. nebyl odůvodněn. Také návrh bytové komise na vyklizení žalobkyně z bytu, podaný u okresního soudu vykázaným splnomocněncem jejím, byl kryt výnosem okresní politické správy ze dne 6. května 1921 a ustanovením Šu 31 cit. zák. Způsob, jakým si žalovaná obec sjednala toto svolení okresní politické správy ku provedení nuceného vyklizení, tvrdíc klamně, že záměna bytů byla již provedena, nebyl dle zjištění nižších soudů bezvadný, avšak zákrok sám pohyboval se v mezích zákonem vytčených a nelze jej postavit mimo hranici zákonného oprávnění obce k nucenému vyklizení dle Šu 31 cit. zák. Schází tudíž zákonný podklad pro ručení obce z důvodu nezákonného zabránění bytu žalobkyně, jakož není ani zákonného podkladu pro ručení obce z dalšího žalobkyní uvedeného důvodu, že obecní policejní úřad dal okresnímu soudu na jeho telefonický dotaz nesprávnou informaci, že vyklizení z bytu bylo již provedeno. Také v tomto případě šlo zřejmě jen o výkon veřejnoprávní, spadající do oboru bezpečnostní policie obecní, za jehož správnost obci ručení nelze uložit pro nedostatek zvláštního zákona.

Čís. 6429.

Zaručil-li se škůdce poškozenému soudním smírem, že zakročí u třetí osoby (pojišťovny) o náhradu případných nákladů poškozenému, lze na něho nastupovati přímo exekucí, by tak učinil, nelze ho však žalovati na zjištění jeho závazku a na placení oné náhrady.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Rv II 291/26.)

Žalobce byl těžce poraněn koněm žalovaného, takže byl po několik měsíců v ošetřování v městské nemocnici. V řízení o žalobě, jíž domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, uzavřely strany soudní smír, dle něhož se žalovaný zavázal zaplatiti žalobci na úplné vyrovnání svého závazku 2.000 Kč a pro případ, kdyby byl žalobce úředně přidržen k zaplacení nákladů za ošetřování, vzal na sebe žalovaný povinnost, zasaditi se u pojišťovny pro povinné ručení »K.«, by tyto náklady byly žalobci nahrazeny. Oněch 2.000 Kč žalovaný žalobci zaplatil. Ježto pak žalobci byla napotom uložena náhrada nemocničních nákladů 2.200 Kč, a žalovaný ve prospěch žalobcův u pojišťovny K. nezakročil, domáhal se žalobce zjištění, že žalovaný vůbec, pokud se týče nikoliv s náležitým důrazem dosud nezakročil u pojišťovny K. ohledně zaplacení 2.200 Kč městské nemocnici, a by žalovaný byl uznán povinným zaplatiti žalobci 2.200 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce, cituje § 880 a) obč. zák., připisuje mu obsah, jako by stanovil, že ten, kdo někomu slíbil, že u třetí osoby zakročí, tuto takto na sebe vzatou povinnost podle míry svého slibu splnití musí. Avšak to cituje obsah zrušeného starého §u 881 obč. zák., jež nové znění vyplnilo ustanoveními o smlouvě ve prospěch osoby třetí, kdežto na místo jeho starého znění dosazeno nyní ustanovení §u 880 a) předpisující, že, slíbil-li kdo komu plnění třetí osoby, platí to jako přípověď, že se u ní o to zasadí, a že, zaručil-li se dokonce za výsledek, ručí za plné dosti-
učinění, když osoba třetí odepře plnění. A toto ustanovení nyní rozhoduje i pro souzený spor, ačkoliv lze připustiti, že případ, kdy slíbeno pouze zakročení u osoby třetí, aniž se zaručeno za výsledek, i podle nového znění bude vypadati stejně jako podle starého, protože třeba nové znění nestanovilo, že slib zakročení splněn býti musí, přece plyne to ze všeobecného předpisu §u 861 obč. zák., dle něhož smlouva vzniká tím, že jedna strana prohlásí, že něco dá neb učiní (souzený případ) a druhá strana slib ten přijme; každá smlouva však musí se splnití, jak to dříve výslovně stanovil § 902 obč. zák. a jak to nyní zákonodárce, obsah tohoto §u vypustiv, pokládá za tak samozřejmé, protože povahou a účelem smlouvy dané, že to ani výslovného upotřebení nepotřebuje. Tedy skutečně musí žalovaný, převzav závazek, zakročiti u »K.« o náhradu příslušných nemocničních nákladů pro případ, že žalobce k zaplacení jich bude úředně přidržen, závazek ten splnití, a jen na toto splnění, na ono zakročení má žalobce nárok, takže jen o ně mohl by žalovati, kdyby žaloby třeba bylo. Není jí totiž potřebí, ježto závazek převzat byl nikoliv prostou smlouvou, nýbrž soudním smírem, který tvoří sám už exekuční titul, takže nezbyvá skutečně nic jiného, jakž první soudce správně uvedl, než aby žalobce, pak-li žalovaný slibu posud nesplnil, což zde vůbec zkoumati netřeba, doháněl ho k splnění, k zakročení u »K.« exekucí podle §u 354 ex. ř. Žádání, by bylo zjištěno, že žalovaný dosud nezakročil vůbec pokud se týče s patřičným důrazem, což patrně má znamenati »opravdově«, není místné, protože, může-li přímo exekvováno býti plnění závazku, netřeba teprve žalovati o určení, že posud splněno nebylo, neboť toto určení vlastně vyjadřuje jinými slovy jen určení, že závazek, nebyv posud splněn, dále trvá, ale není tu podmínek takové žaloby určovací (§ 228 c. ř. s.), by totiž žalobce měl právní zájem na tom, aby se to zjistilo vůbec, neřku-li co nejdříve: může totiž žalobce prostě vésti exekuci a ponechati žalovanému, by podal žalobu opoziční dle §u 35 ex. ř., pak-li by tvrditi chtěl, že už řádně splnil. Na nic jiného ani na nic více nemá žalobce nároku, než by žalovaný u »K.« zakročil, zejména naprosto nemá práva, žádati od něho zaplacení nemocnič. nákladů 2.200 Kč. Žalobce nárok tento ustrojuje jako nárok na náhradu škody z nedodržení slibu o zakročení, ale nepokouší se vůbec o právníkové založení této konstrukce. Je to také nemožné, neboť nikdy nelze v takových případech dolíčiti podmínky náhrady škody, zejména příčinnou souvislost mezi opomenutím (nezakročením) a škodou, neboť není na snadě, že právě jen proto třetí osoba neplní, »K.« neplatí, že u ní posud zakročeno nebylo, že by byla splnila,

kdyby se bylo zakročilo. Zkrátka při smlouvě o pouhé zakročení nemůže se žádati nic jiného, než právě toto zakročení: to jasně plyne nyní také ze znění Šu 880 a) obč. zák., jenž teprve tehdy činí slibovatele povinným náhradou škody a to ovšem plným zadostiučiněním, když se nejen zavázal zakročiti, nýbrž přímo se zaručil i za výsledek. V souzeném případě byl by se žalovaný musel zaručiti, že »K« zaplatí, a bylo ovšem věci žalobce, aby si takový závazek vymínil: přestal-li na závazku pouhého zakročení, musí si to přičísti sám, že více žádati nemůže, než zakročení. Že mu nemá příslušet nárok na zaplacení, plyne ostatně i ze smíru samého, když se v něm žalovaný nejprve zavazuje zaplatiti 2000 Kč na uspokojení nároků žalobcových, mezi nimiž byla i náhrada nákladů nemoci a potom pro případ tam vytčený kromě toho ještě k zakročení u »K.« za účelem zaplacení nemocničních nákladů, nikoli a nijak však také k zaplacení těchto nákladů. Když žalobci zažalované nároky nepřislušejí, netřeba rozbírat, zda-li, kdyby mu příslušely, byla by žaloba předčasnou, neboť, když žalovaný navrhl konečné zamítnutí žaloby, musí se mu vyhověti, když je to odůvodněno.

Čís. 6430.

Žaloba o obnovu z důvodu čís. 2 Šu 530 c. ř. s.

Nezáleží na tom, že svědek byl odsouzen pro křivou výpověď právě v tom směru, o němž šlo ve hlavním sporu, aniž se vyhledává, by křivá výpověď byla jediným podkladem rozsudku, stačí i odsouzení pro křivé svědectví v nepodstatné části.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Rv II 543/26.)

Žalobu o uznání otcovství a placení výživného proti Josefu K-ovi procesní soud prvé stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Josef K. obnovy sporu o uznání otcovství a navrhl dále změnu rozsudku odvolacího soudu v ten rozum, že se odvolání nevyhovuje a rozsudek prvého soudu obnovuje. O d v o l a c í s o u d, u něhož byla podána žaloba o obnovu, ji zamítl. N e j v y š š í s o u d povolil obnovu ve sporu o uznání otcovství a uložil odvolacímu soudu, by dále po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Žalobce napadá opravným prostředkem, jež označuje jako odvolání i dovolání, v podstatě jen rozhodnutí o žalobě o obnovu. Proto je jeho opravný prostředek ve smyslu Šu 535 c. ř. s. dovoláním. Žalobce uplatňoval jako důvod obnovy odsouzení nemanželské matky Julie P-ové pro křivé svědectví ve čtyřech směrech, 1. že udala, že porodní bába jí při porodu sdělila, že dítě nebylo donošené; 2. že dítě bylo při porodu bílé, jako nabílené, a porodní bába prý to vysvětlila předčasným porodem; 3. že od té doby, co se jí narodilo prvé dítě, se svým otcem nesouložila; 4. že v době soulože se žalovaným nebyla těhotná. Dále